

REUT SHEMESH (*1982, Tel Aviv, Israël), **concept & choreografie**, studeerde Dans aan ArtEZ in Arnhem en volgde een postdoctorale opleiding Media aan de Kunsthochschule für Medien (KHM) in Keulen. Voor haar afstudeerwerk, *LEVIAH*, een voorstelling, kortfilm en verhalencollectie over het trauma van vrouwelijke Israëlische soldaten, ontving Shemesh de Kölner Tanztheaterpreis 2016. Op dit moment woont en werkt Reut in Duitsland. De voorbije jaren was ze onder meer huisartiest bij tanzhaus nrw Düsseldorf, een toonaangevend centrum voor hedendaagse dans, waar ook regelmatig fABULEUS-voorstellingen te zien zijn. Naast haar creaties geeft Reut ook regelmatig lezingen aan dansinstituten en universiteiten.

KATJA PIRE (*1970, Mechelen), **assistentie choreografie**, is freelance danseres, choreografe en docente met een voorliefde voor (contact)improvisatie en fysiek theater. Ze danste o.a. bij keski.e.space, Ensemble Leporello, hetpaleis, 4hoog, Nat Gras, INTI en in haar eigen locatieproject *If you passing meet me*. Als choreografe en bewegingscoach werkte ze eerder al samen met o.a. tg NUNC, Theater Tieret, Cacao Bleu, Esmé Bos en Bart Voet, Katrien Oosterlinck/WPZimmer en de sociaal-artistieke werkplaats Madam Fortuna. Voor fABULEUS werkte ze mee aan de creaties en tournees van *Liefdesverklaring* (coproductie NBprojects), *Everland*, *GIRLS*, *RATS* en *followfollow*. Ze begeleidde, naast haar werk in België, ook projecten met jonge dansers in Portugal, Venezuela en Zuid-Afrika. Na de creatie van *ULTRA* werkte Katja opnieuw samen met Reut voor de productie *ESTHER* (fabrik Potsdam, 2024).

RONNI SHENDAR (*1979, Haifa, Israël), **scenografie, video & lichtontwerp**, woont en werkt in Berlijn. Als beeldend kunstenaar werkt ze op het kruispunt tussen video, fotografie, muziek en decorontwerp. Haar werk werd en wordt internationaal getoond, onder andere in het Jewish Museum Frankfurt en het Institute For Modern Art in Brisbane en via platforms als MTV, Pitchfork, XLR8R en The Fader. Een van de videoprojecten waaraan ze meewerkte, *Proyect Gvul* (*Border Project*), werd gepresenteerd op het Filmfestival van Cannes. In 2005 richtte Ronni het – intussen niet meer bestaande – c.sides Festival op, dat diende als label en internationaal platform voor onafhankelijke elektronische muziek en kritische mediakunst. De afgelopen tien jaar werkte ze met Reut Shemesh als scenograaf en filmregisseur.

DANIEL RADEMACHER (*1975, Düsseldorf, Duitsland), **dramaturgie**, is doctor in de Media- en Cultuurwetenschappen en professor Dramaturgie aan de Universität für Musik und darstellende Kunst Graz. Daniel werkt sinds 2013 voor en met choreograaf Reut Shemesh. Hun samenwerking begon met de ontwikkeling van workshops en seminars over het maakproces. Sindsdien hebben ze een gemeenschappelijke taal rond het lichaam en beweging ontwikkeld, een kruisbestuiving tussen choreografische praktijk en academisch onderzoek.

SIMON BAUER (*1980, Freiburg, Duitsland), **muziek**, woont in Berlijn, waar hij contrabas studeerde aan de Hochschule für Musik Hanns Eisler Berlin. Na zijn afstuderen in 2007 nam hij verschillende keren deel aan workshops van o.a. The School for Improvisational Music in New York en in Oslo. Simon is ook autodidact componist. Na een langere periode als freelance muzikant te hebben gewerkt, houdt hij zich nu bezig met theatrale concepten die gebaseerd zijn op of een relatie hebben met muziek. Hij bouwt instrumenten voor de live performances van kunstenaar Hans Unstern, componeert muziek voor choreografieën van Reut Shemesh, Vincent Bozek en Overhead Project en maakt deel uit van het multidisciplinaire collectief Schuberty Krahl Bauer.

JOËLLE MEERBERGEN (*1978, Wilrijk), **kostuums**, studeerde Theaterkostuumontwerp aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen en volgde daarna een modeopleiding in Sint-Niklaas. Ze werkte o.a. bij hetpaleis, Het nieuwstedelijk en Toneelhuis en ontwierp vorig seizoen de kostuums voor de fABULEUS-productie *De Kwetsbaren* van Rashif El Kaoui. Naast haar theaterwerk is ze ook costumière bij verschillende film- en televisieproducties, zoals de film *Rosie en Moussa* en de serie *Déjà vu*.

FEMKE VANWEDDINGEN (*1995, Herk-de-Stad), **assistentie kostuums**, is gefascineerd door design, art direction, styling en storytelling. Na een technische modeopleiding aan Syntra Hasselt ging ze studeren aan het Amsterdam Fashion Institute (AMFI) en daarna aan Akademie Vogue, ook in Amsterdam. Femke werkt regelmatig samen met costumière Joëlle Meerbergen en daarnaast werkt ze aan haar eigen concepten en ontwerpen voor televisie, theater en muzikanten. In het verleden maakte ze al kleding voor Noémie Wolfs, IKRAAN en Séa.

JONGEREN

ANDREAS CROMMELINCK (*2006, Mechelen) zit in het eerste jaar Performance aan de Toneelacademie Maastricht. Daarvoor volgde hij Woord aan de Kunsthumaniora Brussel. Andreas heeft een passie voor kunst, kleding en de mensheid. De voorbije jaren speelde hij o.a. in *Close Encounters* van Anna Rispoli (Kaaitheater, 2021) en in *Versterker* (Zinnema, 2024) van Jinte De Greef. Hij maakte ook een eigen danssolo, *VeRsNiPpeRd*, in het kader van De Dansvitrine (Danspunt, 2024).

MILO DE CLERCK (*2006, Strombeek) zit in het zevende jaar Dans aan de Kunsthumaniora Brussel. In 2016 deed hij mee in de dansvoorstelling *rauw* van Kabinet K. Hij volgde ook breakdance bij Sam Dewaele (*Together we stand*). De voorbije jaren danste Milo bij fABULEUS in de productie *Human Instruction Manual* van Helder Seabra (2023).

JINTE DE GREEF (*2006, Halle) studeerde Woord aan de Kunsthumaniora Brussel en begint dit jaar aan de studie Performance aan KASK Gent. De voorbije jaren maakte Jinte de installatie *Dit is geen titel ik zit in bad*, de performance *Versterker* (als resident bij Zinnema) en een bewegingsvoorstelling in het kader van CODE DANS (Danspunt). Jinte volgde dansworkshops bij o.a. David Zambrano, Borna Babić, Maureen Bator, Seppe Baeyens, Rakesh Suekesh en Bérengère Bodin danst ook in de nieuwe fABULEUS-productie *out of hands* van Michiel Vandevelde (première april 2025).

LUNA FALL (*2003, Deurne) zit in haar derde bachelor Revalidatiewetenschappen en kinesitherapie aan de Universiteit Antwerpen. Ze volgde dansles aan de Koninklijke Belgische Balletschool Josée Nicola in Antwerpen. Luna houdt van juwelen maken, breien en de goedkoopste vliegtickets zoeken. Haar favoriete moment tijdens de creatie was de repetitieperiode in Düsseldorf: een week lang samen repeteren, koken, slapen en feesten.

EMMA GHIJS (*2007, Hasselt) zit in het zesde middelbaar Humane Wetenschappen aan KSDiest. Als kind volgde ze ballet en urban/jazz aan dansschool Harlekijn in Lummen. Nu gaat ze naar Dansstudio Yo! in Diest, waar ze deel uitmaakt van het wedstrijdteam No Mercy. Ze geeft er ook zelf les aan kinderen van 8 tot 12 jaar en aan het junior wedstrijdteam.

KYANO HOLBRECHTS (*2007, Zottegem) zit in zesde middelbaar Onthaal, organisatie en sales aan het Atheneum Herzele. Daarvoor zat hij vier jaar op het MUDA Kunstsecundair in Evergem. Kyano deed in het verleden hiphop en streetdance. Dit seizoen danst hij ook mee in de nieuwe fABULEUS-productie *out of hands* van Michiel Vandevelde (première april 2025).

KARSTEN JANSSENS (*2006, Jette) zit in het zesde jaar Dans aan de Kunsthumaniora Brussel. Hij begon al op zijn vijfde te dansen aan De Academie Buggenhout. Karsten ontdekt graag nieuwe dansstijlen en zou later een professionele danser willen worden. Daarnaast houdt hij van skaten en is hij veel bezig met sport en fitness. Onlangs was hij te zien in het televisieprogramma *De jaren 90 voor tieners* (VRT).

GLORY OFORI-ASAMOAH (*2005, Antwerpen) woont in Sint-Niklaas en zit in haar tweede bachelor Biomedische Laboratoriumtechnologie en Chemie aan de Karel de Grote Hogeschool in Antwerpen. Ze houdt van koken, films en dansfeestjes houden met haar zus en neefje. Glory luistert veel naar muziek. Haar favoriete genres zijn afrobeat, gospel en rap. Een van haar lievelingsnummers is "Master Blaster (Jammin")" van Stevie Wonder.

MATHIS SCHELLEKENS (*2005, Antwerpen) zit in het eerste jaar Sociologie aan de Universiteit Antwerpen. In 2020 speelde hij al mee in de fABULEUS-productie *Edward Twee* (Jorre Vandebussche). Als kind zong Mathis in het koor van de Vlaamse Opera en speelde hij mee in enkele kortfilms en theaterstukken waaronder *The House That Built Us* (unm & Koen De Preter, 2012), *Slumberland* (Zonzo Compagnie, 2014), *het gaat over* (De Tijd en hetpaleis, 2015) en *Het Labyrint van Dr. Adams* (Madam Fortuna en TimeCircus, 2016). Naast van theater en dans, houdt Mathis van muziek, fotografie en animefilms.

RIDDER SEGHERS (*2007, Brussel) zit in het zesde jaar Woord aan de Kunsthumaniora Brussel. Hij volgt cello- en drumles aan de Hoofdstedelijke Kunstacademie Brussel. Hij studeerde ook een jaar contrabas en leerde zelf gitaar, piano, elektrische bas en accordeon. Ridder volgde theaterateliers bij BRONKS en doet graag alsof hij echt goed kan dansen. Ooit heeft hij één avond een cursus boogschieten gevolgd in een koude kelder op de Ninoofsesteenweg in Halle (de verschrikkelijkste ervaring van zijn leven). De eerste keer dat Ridder op het podium stond/kroop was hij één jaar oud en deed hij mee in de productie *So man*, (Needcompany).

FIEN SIMONS (*2007, Antwerpen) zit in het zevende jaar Dans aan de Kunsthumaniora Brussel. Daarvoor volgde ze Woord-Drama aan de!Kunsthumaniora in Antwerpen. Ze volgde de musicalopleiding bij JTO in Sint-Niklaas en speelde onder andere mee in *Daens*, *de Musical* (Studio 100, 2020). Ze maakte de solo *Voilà* voor het Broedplaatsfestival (2022) en verwerkte die tot de voorstelling *L'amour des fleurs* (i.s.m. CODE DANS van Danspunt, 2023).

fABULEUS is een uniek productiehuis voor veel soorten podiumkunsten: performance, dans, circus en (tekst)theater. Centraal in de werking van fABULEUS staat de artistieke samenwerking tussen (zeer) jong talent en (meer) ervaren makers. Op het podium staan de ene keer jongeren, de andere keer (startende) professionelen. fABULEUS biedt hen de nodige omkadering om hun kwaliteiten als speler, danser of maker te ontwikkelen en heeft op dat vlak ook een internationale voorbeeldfunctie. fABULEUS bereikt met zijn producties een opvallend breed publiek van alle leeftijden, met speciale aandacht voor jongeren en kinderen. fABULEUS werkt in Leuven vanuit het Openbaar Entrepot voor de Kunsten (OPEK). Het is een van de drie Leuvense stadsgezelschappen en ook resident bij kunstencentrum STUK.

WWW.FABULEUS.BE

Concept & choreografie
Reut Shemesh

Creatie & dans
Andreas Crommelinck
Jinte De Greef
Luna Fall
Emma Ghijs
Kyano Holbrechts
Karsten Janssens
Glory Ofori-Asamoah
Mathis Schellekens / Milo De Clerck
Ridder Seghers
Fien Simons

Assistentie choreografie
Katja Pire

Dramaturgie
Daniel Rademacher

Scenografie, video en lichtontwerp
Ronni Shendar

Muziek
Simon Bauer

Kostuums
Joëlle Meerbergen

Assistentie kostuums
Femke Vanweddigen

Cocreatie
fABULEUS
Reut Shemesh Company

Coproductie
tanzhaus nrw met de financiële steun van de Bündnis internationaler Produktionshäuser
Perpodium
STUK

Met de steun van
de stad Leuven
de Vlaamse Gemeenschap de Tax Shelter van de Belgische federale overheid
das Ministerium für Kultur und Wissenschaft des Landes Nordrhein-Westfalen im Rahmen der Spitzenförderung Tanz und der Kunststiftung NRW

Met dank aan
Piere Anganda (Sosa Le Belge)
Audrey Anouk
Pieter Claes
Bahar Gökten
Daniël Maerliën
Ido Shtadler
Hariette Sylva

Een speciale dank van Laila aan
alle babysitters

ULTRA

EEN DANSPRODUCTIE VAN **REUT SHEMESH + fABULEUS**

Reut Shemesh:

“Voor de ultra’s is het stadion hun safe space.”

In *ULTRA* van *fABULEUS* komen uiteenlopende werelden samen. Tien jongeren zullen er via dans op zoek gaan naar hun masculiene eigenschappen. Daarbij verhouden ze zich onder meer tot de zogenaamde ultra’s, de veelal mannelijke ‘harde kern’ van een supporterslegioen.

Die inspiratiebron heeft alles te maken met een bevreedende ervaring die choreografe Reut Shemesh had met een aantal ultra’s in het treinstation van het Duitse Essen. ‘Een grote groep mannen marcheerde er, in het zwart gekleed en halfdronken. Langs de kant stonden agenten, om de orde te bewaren. Ik vond de confrontatie in de eerste plaats beangstigend, te meer omdat ik zwanger was. Toch was ik ook gefascineerd: hun optreden deed me aan een choreografie in een musical denken, al had het evengoed een demonstratie kunnen zijn.’

De luidruchtige ultra’s liepen dan wel voorbij, hun bewegingen bleven nazinderen bij Shemesh. ‘Wat ik had gezien, leek een extreme uiting van toxische mannelijkheid. Tegelijk ontdekte ik ook andere dingen toen ik de afzonderlijke elementen van hun choreografie ging ontleden. Het zweet op de hoofden, de collectiviteit van de beweging; die dingen roepen ook positieve associaties bij ons op. Als je ze isoleert, hoeven ze niet toxisch te zijn.’

De ervaring zette Shemesh op het spoor om de denkbeelden rond mannelijkheid verder te onderzoeken. Wie haar oeuvre kent, kijkt daarvan niet verbaasd op. De choreografe maakte naam met voorstellingen waarin ze collectieve identiteiten deconstrueert, en de symbolen en uniformen die die moeten schragen. Bij Shemesh stelt het groepsdenken dikwijls het individu op de proef. De voorstelling en film *LEVIAH* (2015) behandelde het trauma en de wanhoop van dienstplichtige vrouwelijke soldaten, die zich moeten assimileren aan het door mannen gedomineerde Israëlische leger. *ATARA* (2019) zoomt in op wat diverse geloofsgemeenschappen in Israël delen. *COBRA BLONDE* (2018) confronteert het Duitse carnaval, met zijn geijkte genderrollen en nadruk op de gemeenschap, met de sterk geïndividualiseerde hedendaagse dans. ‘Ik geloof dat het westen de idee van individualiteit overschat.’

Mannelijke omhulsels

Ook bij de ultra’s ontleent het individu zijn identiteit en zichtbaarheid aan de groep. De haast identieke kostuums, de geritmeerde bewegingen; ze roepen het soort gespierde collectiviteit op dat je vaker ziet terugkomen als een klassiek idee van mannelijkheid wordt gepropageerd, denk maar aan Dries Van Langenhove en zijn Schild en Vrienden. Waarom zien we een soortgelijke esthetiek nooit als het gaat over andere, minder stereotiepe vormen van mannelijkheid? Kan die zoektocht niet ook een gemeenschappelijk project worden? ‘Ik denk dat we zo’n project zouden moeten uitvinden’, lacht Shemesh, ‘het zou een gat in de markt zijn.’

ULTRA stelt minstens de vraag naar hoe een positieve mannelijkheid er vandaag zou kunnen uitzien. In een spraakmakend essay voor *The Washington Post*¹ stelde auteur Christine Emba deze zomer dat de man anno 2023 in een crisis verkeert. Door de emancipatiebewegingen die de vrouw de voorbije decennia heeft doorgemaakt in onder meer de arbeidsmarkt en het onderwijs, schrijft Emba, brokkelt de macht en het aanzien van mannen af.

‘Ook #MeToo heeft daarin een rol gespeeld’, weet Shemesh. Sindsdien stort het Grote Verhaal waarop het patriarchaat zich eeuwenlang beriep als een kaartenhuisje ineen. Vandaag kijken zelfs mannen met argwaan naar traditioneel ‘mannelijke’ kwaliteiten als competitiviteit, waardigheid, leiderschap of seksuele drive. Ook zij ervaren de herwaardering van ‘vrouwelijke’ eigenschappen als terecht en noodzakelijk. ‘Al mogen we niet vergeten dat veel mannen ook niet over #MeToo praten’, zegt Shemesh. ‘Misschien richten we ons tot wie al overtuigd is.’

Bovendien blijft de vraag hoe een positieve invulling van mannelijkheid er dan moet uitzien. Cultuurcritici Florian Deroo en Seppe Decubber schreven in *De Standaard*² dat zeker recente blockbusters weinig verbeelding aan de dag leggen. Van *Dune* (2021) en de Bondfilm *No Time To Die* (2021) tot *Oppenheimer* (2023) en *Barbie* (2023): de mannelijke hoofdpersonages zijn er omhulsels, ‘masculiene lichamen gestript van persoonlijkheden en wijskracht’.

Oude scripts

‘Eerst vertelt de maatschappij mannen dat ze in een bepaald ideaal moeten passen’, zegt Shemesh, ‘daarna vraagt ze het tegenovergestelde van hen. Ik begrijp dat een zoektocht naar nieuwe modellen tijd vraagt.’ In dat gat in de verbeelding springen misogynie figuren als Andrew Tate, de voormalige kickbokser die bekend raakte met antifeministische video’s op YouTube en TikTok. Influencers als Tate boosten oude scripts over ‘echte mannelijkheid’, waarin libido en spierkracht worden gecultiveerd.

Ook subtieler ziet Shemesh zulke scripts doorwerken in hedendaagse genderdynamieken. ‘Ik ben geboren in een gezin met drie meisjes en een jongen. Mijn broer was het lievelingetje thuis en werd verwend, terwijl mijn

zussen en ik verwacht werden om al op jonge leeftijd in het huishouden bij te springen. Met onze twee kinderen wil ik het anders aanpakken, maar alleen al in de school van ons driejarige zoontje zie ik hoe hardnekkig sommige mechanismen zich blijven manifesteren. Als hij op de speelplaats valt, bijvoorbeeld, voelt hij als jongetje nog altijd de druk om te tonen dat de pijn wel meevalt. Een meisje daarentegen wordt met zorgende mensen omringd.’

Op het eerste gezicht lijken de ultra’s de verpersoonlijking van zulke viriele clichés: een groep ruwe bolsters die met hun verzamelde decibels de publieke ruimte bezet. Maar ook achter die generische façade schuilen individuele verhalen, gelooft Shemesh, die de ultra’s contacteerde voor een gesprek. ‘Sommigen onder hen zijn inderdaad devoot. Zo vertelde een man me dat hij meer had gehuild toen zijn team kampioen werd dan toen zijn dochter werd geboren. Daarbij speelt mee dat veel ultra’s in die groep geboren worden, die is haast letterlijk hun familie. Anderzijds sprak ik mensen die hun performance kunnen relativeren; ze erkennen dat ze individueel moeilijker hun emoties uiten en dat het voetbal een uitlaatklep biedt. In die zin is het stadion hun safe space, een plek waar ze zich veilig voelen om zichzelf te zijn.’

Nieuwe taal

Als een samenleving vergeefs zoekt naar nieuwe modellen voor mannelijkheid, dan geeft *ULTRA* alvast een aanzet. Veelzeggend is de oorspronkelijke titel die Shemesh voor ogen had: *The Birth of Men*. ‘De titel zinspeelde op een ongelijkheid tussen mannen en vrouwen als het gaat over kinderen krijgen. Ik ken zeker mannen die vrouwen daarom benijden. Maar de titel was ook een metafoor voor een fysiek en spiritueel proces dat mannen kunnen doormaken, waarbij ze als het ware zelf herboren worden. Die transitie zou toelaten om een ander soort mannelijkheid te erkennen.’

Uiteindelijk sneuvelde de titel voor de meet. Een reden is dat Shemesh de eigenschappen en denkbeelden wil ontleden die we aan mannelijkheid koppelen, eerder dan te vervallen in een biologisch determinisme. Geen all male cast dus, net zoals ze in *ATARA*, een creatie over vrouwelijkheid in seculiere en orthodoxe contexten, ook een mannelijke danser betrok. ‘Mocht ik alleen mannen opvoeren in *ULTRA*, dan zou de voorstelling al snel vlak worden’, legt Shemesh uit. ‘Als je aan de slag wilt gaan met ideeën over mannelijkheid die we op lichamen projecteren, biedt een diverse cast een dankbaarder uitgangspunt. De ultra’s zelf staan dus niet op de

voorgond, het begrip ‘ultra’ – als in: extreem – wel. Ik heb de lichaamstaal van de ultra’s proberen te vatten in een choreografisch lexicon, een woordenschat van bewegingen. Maar het zijn de jongeren zelf die spreken, met hun eigen lichamen.’

Dat Shemesh voor jongeren koos, heeft trouwens alles te maken met een Belgische productie: *Het Hamiltoncomplex* (2016) van Lies Pauwels en hetpaleis. Een voorstelling die dertien meisjes van dertien jaar laat zien, die zich losmaken van sociale verwachtingen en behaagzucht. ‘Ik merk dat professionele dansers vaak redelijk clean ogen. Jongeren hebben een bepaalde authenticiteit die ik voor deze voorstelling noodzakelijk vind. Ze slagen erin om simpelweg te zijn op een podium.’

Ook in *ULTRA* dansen de jongeren wars van sociale druk, op zoek naar een mannelijke energie in zichzelf. Net als de ultra’s bewandelen ook zij een dunne lijn tussen uitbundigheid en rebellie, tussen zichzelf vieren en zichzelf tonen aan de buitenwereld. ‘Maar aan het einde wil ik ook verdriet en kwetsbaarheid laten zien’, besluit Shemesh. ‘In die zin stappen de jongeren uit het strakke script dat de ultra’s aanhouden én het klassieke script van mannelijkheid.’

Gilles Michiels, oktober 2023

Een dramaturgisch perspectief op het werk van Reut Shemesh

“Wat komt er na de deconstructie?” Reut Shemesh stelde me deze vraag een paar jaar geleden en ik wist het antwoord niet. Vanuit een dramaturgisch perspectief vormt deze vraag sindsdien een soort rode draad die haar choreografieën met elkaar verbindt. Met haar stukken onderzoekt Shemesh culturele codes en de invloed ervan op het lichaam en relaties tussen mensen. Ze is er niet zozeer in geïnteresseerd hoe onbewuste stereotypen zich in situaties van alledag voordoen, maar vindt vooral inspiratie in publieke evenementen: het uiterlijk vertoon bij nationale feestdagen en religieuze gebruiken (*GOLA series*), bij het Duitse carnaval (*COBRA BLONDE*) of in het leger (*LEVIAH*). Shemesh ontleedt herkenbare gemeenschappen en tradities door ze op te breken in hun individuele onderdelen en door ze via ritme en herhaling te abstraheren. Op die manier stelt ze stereotypen en clichés in vraag en onthult ze de persoonlijke angsten en verlangens die daaronder schuilgaan. Wat overblijft, is een collectief ‘doen’. De dansers ervaren zichzelf op het podium als onbepaald, verbonden en “vreugdevol”. Misschien is deze “vreugde van onbepaaldheid” Reut Shemesh’s antwoord op de vraag: “Wat komt er na de deconstructie?”

Dramaturg Daniel Rademacher, oktober 2023

deconstructie

Etym: Fr. déconstruction < Lat. de-constructio = het ontmantelen, het uit elkaar halen.

Kritisch analytisch onderzoek dat halverwege de 20e eeuw is ontstaan en dat erop gericht is om onbetwiste veronderstellingen en interne tegenstrijdigheden in onze taal en ons denken aan het licht te brengen.

¹ The Washington Post

² De Standaard